

alle mulige detaljer, eksisterer eksempler på, at Danmark, når der kommer et forslag, som strider imod nærhedsprincippet, har gjort opmærksom på, at dette forslag slet ikke skal til behandling, for det må EU ikke vedtage? Eller er det sådan – hvad jeg har en ubehagelig mistanke om – at Danmark i praksis har godkendt den måde, Kommissionen arbejder på, og accepteret, at disse forslag kom til behandling?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Hr. Keld Albrechtsen spørger, om den danske regering har anvendt nærhedsprincippet. Svaret er ja. Hvis hr. Keld Albrechtsen er interesseret, kunne han ved at stille spørgsmål i Europaudvalget få dette belyst.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen kunne ministeren ikke blot give ét eksempel, for det ville da glæde mig overordentligt, hvis den danske regering har anvendt nærhedsprincippet og sagt til EU-Kommissionen: Dette eller dette forslag må ikke fremsættes, for det strider mod nærhedsprincippet, hvis EU går ind og blander sig i det.

Jeg anmodede blot om at få ét eller flere konkrete eksempler. Det er så muligt, at udenrigsministeren skal i gang med et meget omfattende eftersøgningsarbejde i sine arkiver for at finde et sådant eksempel, men jeg synes da, det kunne være interessant, om det er sket eller det ikke er sket.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 211: Forslag til lov om ændring af lov om byfornyelse og boligforbedring. (Ændret byrdefordeling ved store ombygningsudgifter).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

(Fremsat 27/2 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Nærværende lovforslag har til formål at etablere en ordning, som mere effektivt end det støtte-system, der er opbygget omkring den offentlige byfornyelse, kan modvirke, at en alt for stor del af ressourcerne til byfornyelse anvendes samfundsmæssigt urentabelt.

Forslaget går konkret ud på at gennemføre en ordning, hvorefter kommunalbestyrelsen afholder al offentlig støtte inklusive eventuelle tab på garantier efter loven til den del af de godkendte forbedringsudgifter, der dels er anvendt til ombygning af boliger, dels overstiger de vejledende rammebeløb for nyt almennyttigt boligbyggeri inklusive det såkaldte udfyldningstillæg på 10 pct. Staten skal altså ikke bidrage til den yderste del af et meget dyrt projekt.

Med henblik på at sikre, at projektet ikke blot etapedeles for at komme under rammebeløbet, foreslås endvidere, at der i forbindelse med afgørelsen af, om omkostningerne ligger under eller over rammebeløbet, tillægges den godkendte forbedringsudgift de forbedringsudgifter, som inden for en periode på 3 år før tilsgangstidspunktet er afholdt på ejendommens boliger. Fredede og bevaringsværdige bygninger foreslås undtaget fra ordningen.

Indledningsvis vil jeg oplyse, at jeg er meget opmærksom på den rejste problemstilling. Der er forekommet sager med pris- og omkostningsniveauer, som jeg finder man godt kan diskutere det rimelige i både set fra en samfundskonomisk synsvinkel og også ud fra en boligsocial synsvinkel. Jeg er derfor enig i det mere overordnede sigte, nemlig at sikre, at der sker en optimal udnyttelse af de forskellige støtte- og finansieringsmuligheder i den fremtidige byfornysesindsats.

Omkostningsniveauet i byfornyelsen er til stadighed genstand for diskussion. Manglende incitament for en række centrale aktører til at